Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

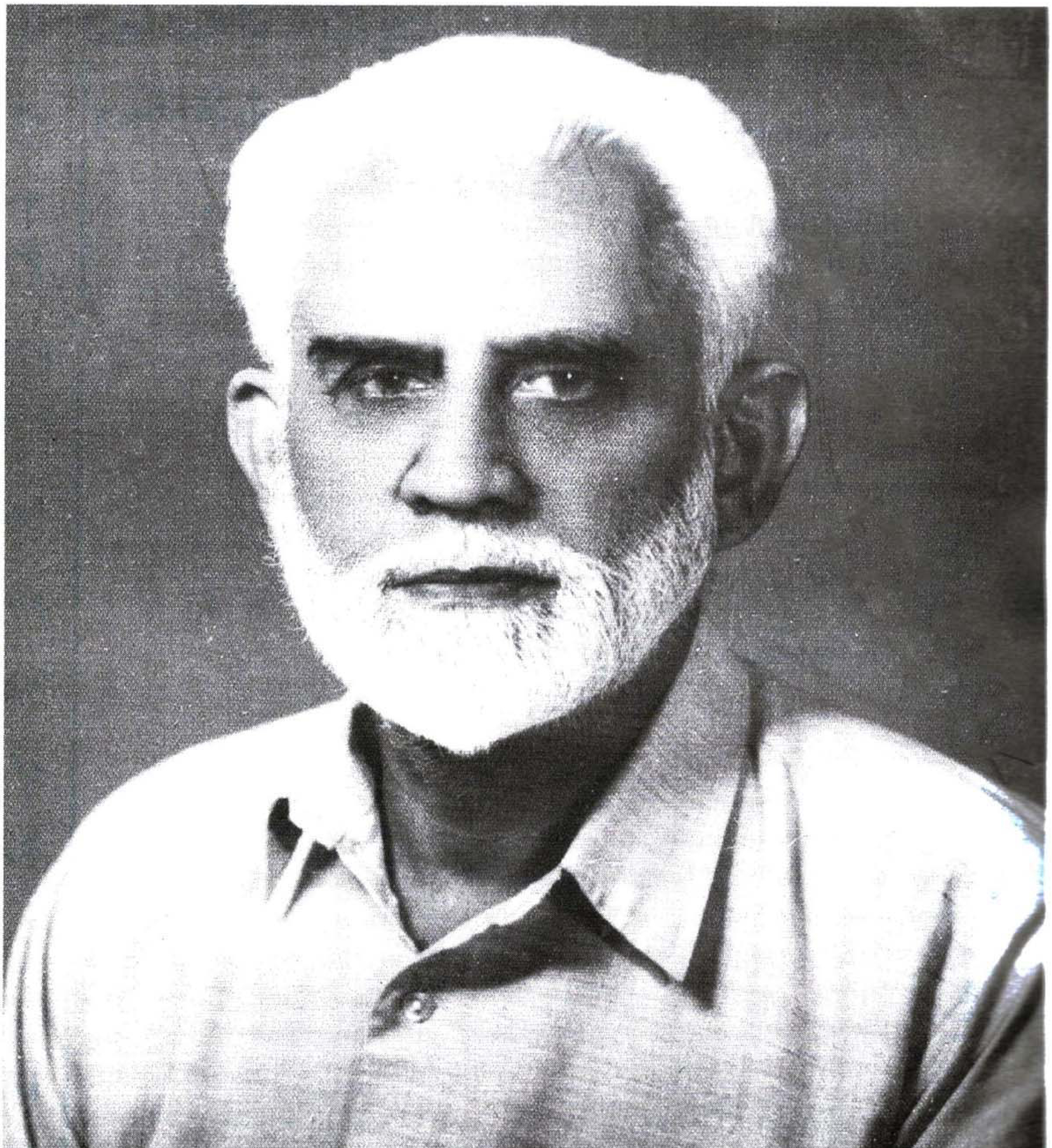

عبدُالله جان مغموم

تړون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم

چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ

ليکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ

بې واره بې اختياره را څڅيدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ یکونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۰/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پریس ———

کاتب ——— محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي ـ خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

ډاکخانه نمبر ۲۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مېړنان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ويد بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه ئې پېژنم زما
خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو
په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه
د شرافت - د ښېښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه
داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد
داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وایم چې د غه
ښکلي شاعر - ادیب او ښکلي انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او
راته ئې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته
لاله وائي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي
دا او ګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې او ګوره څو ورځې پس به
زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائ ځنې بیا خبر کړې دې مضمونو
له ما نوم ایښے دے - "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو
او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته
خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې ځوان نبي آدم
ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را واخستو ما وې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - د فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ
مضمون نوم وۀ " ځلوریمه لوُر " په لوستو یې شروع اوکړه،
اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې د
هرې پاڼې په لوستو به مې د زړۀ دړزارے سېوا کېدو - د هرې کرښې
په لوستو به مې څوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې
زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هډو پوے نۀ وم څو رڼې تړمې تړمې
اوښکې مې د سترګو نه راروانې وې په مخ مې څوړې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بوټ
اووتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وۀ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ډېرا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زړلے او غم سېزلے داستان وۀ - یو د بل نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله
او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ به وا خستم چې دا څو ند د ځنې خالق د پاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تنزنېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رپېدو اوږدلے وۀ - د "هدایت خان"

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکې" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نندارې کړې وه - خو ماته دا نۀ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کنې په زړۀ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زۀ نۀ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نۀ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وۀ یو داسې انسان چې نۀ د غمونو نه خبر وۀ او نۀ ئې د چا په غمونو دومره څۀ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وۀ، خو دې نه خدائے شته چې نۀ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړۀ او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښۀ په غور سره اولوستې چې دا هر څۀ حقیقت دے - د "وائي" قصې نۀ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نۀ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائېل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څۀ چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوې دې - البته هرې قصې او هرې واقعې له مايه خپلو الفاظو کښې سرڅنه کړې دې او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دې -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وے اؤ يار او مې لوستې خو زړه د رنه يو تپوس کوم چې دې لوستونکو تاسره څه بد کړې دې چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهيرولو پسې قلم راخستے دے - تاسره خو د خندا خبرې هم شته - د ټوقو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډکې ماحول کښې خو تاله پکار وو چې پريشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د لوستونکونه د څه ساعت د پاره خپل غمونه او پريشانئ هيرې شوې وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سيوا او زړه د تنګيره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې يقين دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره يا د رومال او يا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو داکني د لوستونکو سره زياتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بيان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولې - د خوشحالئ په خوند هغه خلق پوهيږے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دليل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر اديب خپل خپل اصول دي - په تيرو ورځو کښې ما د مغموم صيب د شاعرئ

کتاب د "تور او ربل تورو کمځو خیرې" لوستلی وو د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو. نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو ټکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې. زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مسکې غوندې شو او راته یې اووې چې لالا ستا خبره په سر سترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولې. مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه دې تېر کړې دے او نه یې تېرولې شي. مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو. نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړې وے چې زه د رېړۍ د دنیا په دل دل کښې ور یو ځت شوے نه وے. ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څو ور وور او دا نه وانه شو زه یوا ځې د ستړو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه یې شاعرۍ ډېره کړه. هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمو به خوښه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر نښه به زلمو او ځوانانو ماله دومره شابسے راکولو چې شاته اشنا زه یې نه وه. زما د پاره شاعرۍ ډېر ولې نا ممکنه خبره وه څو لا له! دا خلق هم عجیبه دي. یا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست و وچې په واه واه بيا اووايه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر را خستے وه - او يا چې زه د ډراما يو د
يو اهم پروګرام "ججره" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يو ه
ورځ په سندرا سور جرې ته را غلم نو ځوانان او زلمي نو پر يښ ده
چې بو ډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې را شه که ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرو نو لا سونه پړ قول اوس
زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاويږي
هغه کار په زيات شوق او مينې سره کوي نو ما هم شاعري هيره کړه
او د ريډيو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه
به مې ليکل او پيش کول -

ريډيو ته د تلو په وخت زه صرف يو شاعر وم - او چې
ريډيو ته ورننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومينټيټر هم
شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډراموهير و هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه
چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هيرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به
دا کوشش وه چې زه دې د هغه په پيش کونکې ډرامه کښې حصه
واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

ګڼلے شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوا ننو خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې او افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغۀ په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وۀ (د دوولس ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وۀ په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما او ولید و نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے غونډې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښکر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وۀ - په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وۀ او زما اورېدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مستۀ شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله ! دا ئې لاځه کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد تر لاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډیو ونکو ته د یو نوي پروګرام "خوابهٔ تراخهٔ" او د یو نوي نوم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتني معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ۴۴ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوب و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خوابهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق تهول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم تهول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجې لګه ژوند کښې کتې ما د اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه ؟

ما سره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډیو په دومره نا وزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي دي لکه "خواږه تراخه" او "سرچکے" به تر عمره د خلقو یاد وي. او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(دَ کتاب پحقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ور له ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري دَ خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار دَ خپل کتاب دَ پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما دَ خپل ریډیائي پروګرام "ځوانۀ تراخهٔ" دَ پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اوریدو یاد لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسیدلي وې هغه به دَ خپل دردیدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به دَ خپلو اوریدونکو دَ سترګو نه دا روان وُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اورېدونکو ته او وېلے شو
او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئ د ځان سره شریک کړے شول -
خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غوږ او سړه سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئ کهٔ دَ
اوښکو لړۍ دَ سترګو نه رادوانه نهٔ شوه نو بیا زهٔ ملامته. زما
د مضمونونو- واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم
نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ربړیو د اورېدونکو
د پاره خاص دَ ربړیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم
وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره
کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي
بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئ
په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا د ښتیا، قصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
" ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به ترې نه د خپلې خولې ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه دَ زرغون دَ دوؤ میاشتو ماشومه لُور آخرمړه شوه خدائے دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې دَ دوؤ میاشتو ماشوم د نهٔ بخښلو هډو سوال نهٔ پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پېدا ئش چې دَ زرغون مور خپلې انړور له په خوله کښې د پېغور سپېڅونه ورا ومنډل او د چا په پېدا ئش چې د زرغون تېبر په سرو سترګو راوړېد ه - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او دَ زرغون لور نه زوے پکار وُ - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار وُ - خو دَ زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغون مور دَ قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې د الله پاک فېصلې ته غاړه نهٔ اېښوده ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپړو سر شوه .... د حالت د بودۍ کا نوښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یا نو سره مشورې او شوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته او وے چې

ماشومې له دخلوښتې نه اګاهو اګاهو په سود کړي انکار کښي په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چي د زرغن زوے
دې اوښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړي سیخ
او دا غه چي خدائے پاک د رله نمسے در کړي - چي د جینکو پاتلي
به له شي - د زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح برابره ښه ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه د نغري په سُور انګار کښي ښخ
کړے شو .... او ربلیدو - سیخونه سره کیدهٔ - ماشوم د چیلي نیا
د ارادو نه نا خبره - په اونري کښي ترلي په خوازهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلي نهٔ وه خبر چي په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکي کلي نهٔ وه خبر چي دا اوسنے خوب د دې د ژوند
آخرے خوب دے - او شائد چي بیا ترمرګه پورې داسې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چي څهٔ ساعت پس به و نو .... دواړو سیخونو یو
ځنځ نادې کړل - د ماشومې د خولې نه د اوتلي درد به لې سوز به لې کوکیه
د سحر په خاموشۍ کښي خوره شوه - په ټول کور کښي د سوز به لې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چي
اوئې ته را ننوته نو د زرغن سور لکه خونړي سره کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په ټور وربره ته ... ټور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بې بي - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په ټور دې څهٔ اوکړل هي .... چپ شه سر دې اوخوړ
شه که غیږ دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښي منډم - ته
... شي تا خو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لوښو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - جينئ له مې پوهٔدې او داغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وُم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بي بي دَ دې څۀ قصور دے - دې کومه ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... دومره ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کښيناسته - ماشومه يې په غيږ کښې واچوله - هغې وريتې وريتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې حيرانه وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نۀ شو ويلے - دَ ماشومې لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنيا ته راغلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخان نۀ وُو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نۀ وې خبره چې دلته دَ نياګانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راغلې هُن؟ ستا په مايانې هم زړۀ نۀ زيږيدو - لونه خو تل دَ ميانو و نه زاريږي قربانيږي، نو ... ته خو هم زما لور يې کنه ته به نۀ راغلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نه په سروتېکو کېده .... ته مړه شه لوړې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوښه شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوږې بورې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت یې خوا ښې پاس اوخته - ماشومې د مور د غېږې نه را وُښوکوله په زړه نګو کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې د خړخوړې کمبل وا چوله.....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پیوندې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه د ورځې ستړکه پټه کړه او نه یې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بیګاه د زرغن د لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کله د کلکېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده - د غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه یې سېرلے رولیدو او ونه د سپرلي نه خبر شوه د ماښګر نسرچې زېږېدو نو ماشومه تورو خاوُرو ته اوسپارلے شوه .... مور یې ژړل دوړیې ژړل - په ژړا ژړا یې ستړغلې پرسېدلې وُو - د مور د سینې پسې داوېخ

شوي وو. خو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په جوارهٔ
خوب اوده وه .... مور شپه په الوڼ بلوڼ تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړهٔ لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... ګېرچاپېر
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نهٔ
ښکارېدو - د یوې مظلومې تنزنېدلې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له ئې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لور ئې سینې ته رانژدې
کړه - یوځو بې واره چغې ئې اووهلې - او بیا.... ؟ ....
ور لورې تا بېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېدلې خو نهٔ وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې سره کړم لورې پښې خو دې بېګاه نهٔ خوږېدې کنه ......
بېګاه خو به دې ډېرو دلاسه تر تږې نهٔ وې وهلې کنه .....؟
اوۀ ته به بېګاه په ارام وې. بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تېره کړه - زهٔ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړهٔ مې بس ټق چاوده - او س مې هم زړهٔ

څرېکې وهلې - د راتلو توان مې نه و څو کاله راغلم - ما وې چې ښتا دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لورې ډېر ښائسته کور دې دے - دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړي کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد و چې دوه اوښکې ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې اوښکې دَ کونه را بهر شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې را حصارې شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه دَ قبر په کلونو را توې شوې نو .... د لور مور يوه آخرنۍ سلګۍ اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چوودو .... اُوُ! د بدنصيبې مور زړهٔ په رښتيا اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره او نهٔ چوي نو نور به دَ چا دَ پاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لور يو برابر دي - نو ائے د جهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - ائے دَ کرکې او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے نه په هيڅ لحاظ سره ښهٔ ده - لور خو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - دَ مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مينې او محبت بې شانه ډېر جذبات لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله دَ چا خور شي دَ چا دَ [illegible] دَ چا مور شي - نو ائے د خدائے دَ قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوڅکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ دالله تعالی انتقام ډېر سخت دئ - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دئ - او ای د زړغون ښځې - ای د یوې بد نصیبې تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتو نه نصیب شه - په دې دنیا کې د دنیا او سېډو نکو ډېر اوښرولئ ډېرئ او کړولئ - او س مو دهغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

چینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شو نه

د مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډېر ډېر اتیاره څیز دے د مرګ دپاره د څهٔ نیټې د وخت او د عمر قید نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپېښېږي او خپلې ځوانې ښځې ورته په مړه خنسې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څټه
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلې ځوانان چې
د پلارانو د ملاتیر او د میندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره میندې بوړې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېنې

په سره ډولۍ کېنې

د خاوند انو کورونو ته راغلې وي خو د خپل تقدیر نه خبر نه وي

د خپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوی

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور اخرنی

سفر دی او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوی دور په شروع شي -

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه -

هغه د ګلاب ګل یه ئې چې د مخ نه شرمېده ، هغه چې شفق به

ورته پسخېده -

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولی -

جبینه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ -

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوډرونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائیلې شوه -

جبینه که د ګلو غټه وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه کهٔ دَ جو نو درنحو وه، نو اکبرخان دَ زلمو آدم خان وُ -

دوه ښکلي، یوه پښغله او یو زلمے

دَ ترهٔ لُور او دَ ترهٔ زوے -

دوا پره دَ یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالات وُو -

اوُځکه خوپچي دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره مغوي کوه لاړه نو .... خدا ئے خبر چي څهٔ چل وُ -

خو نن جبینې ته د نچیلي چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چي مغه خپلي چاچي ته مخامخ کېده نو شرمیده به ترې او دغه وجه وه چي څنګه يې چاچي په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه -

دَ اکبرخان مور دراتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبرې او پچپرله - جبینې دَ مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ يې چي واو درزېدو - تهٔ پوهېده چي دا ولې دَ ځان نه يې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې چي قابو درنه نېږي اے زړهٔ دا سې چي قابو کېږه مه - کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو ته اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے پچوره پچوره شي -

جبینه ! دَ ځان سره ګکیا وه، او چي دَ خیالاتو دَ سمندر ته را بهر شوه نو دَ مور غېږ یې ترغوږ و شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چي کله ستاسو خوښه

وي ،، نجل کورته ئې بوتلې شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې به ئې د ژوند شپې ورځې تیرېدې - د خیالونو او تصور دنیا یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې د دوو مینو زړونو درزا پکښې په یوتوله وه - حرکت ئې په یورفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو پړقانو هم سیوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخو اپه نسبت زیاته ښکلې او ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې راونغښتې شو -

اؤ! دوه مئین زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېزۍ تیرېدې اوچې اکبرخان د ابجینې د کړې وانخسته نو مور پلار ئې د وادهٔ بندبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه جبینه په ګنج کښې کښېناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غونډې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - خدای خبر چې څه چل و چې نن د جبینې د زړه په دروازه کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکریزو لګېدلو نکریزو نکه چې چېچل کول د هغې زړه خوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ټکو ټکو اوبو اووینځي - چې دا سوځېږي لکه په ګلاب شي - خو جبینې دا سې نه شو کولی - ځکه چې هغه په ګنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه ... غرمه شوه - ماښام شو - ځکه ماښام ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې او بل خوا شو ... ښایسته کې پېړ په دوه شو هر چا د ناوې ښایست او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ روانه شو -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په ډزو کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورننه شوه -

او ددې ځائه نه د جبینې د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره پېرې ګړانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه و -

د جینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیر و - او یوه ورځ داسې راغله

چې هغه د اعلی تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر يې زر راشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېر يې دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

" دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحاله اوکړم " ؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے .

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دومره بېږي . ستا په دې تلو کښې

ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

" نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ "

" تهٔ په ما داسې بدګمانه ئې "

اوُ هوره ښځه په خپل خاوند باندې ترڅهٔ حده پورې بدګمانه وي .

زما ستا په مينه باندې باور دے . ولې بيا هم زما زړهٔ ... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي "

" اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوا ره لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووې

په مرګ به دواړه سره مړه شو !
ارمان مې دادے چې به ځمکښې روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ تېرونه په ماښاموتو روماښاموته په تورو شپو بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبينې سره د مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط ته تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده د اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل لوظونه به يې ورته يادول - د لونګينې خبرې به يې ورته ليکلې - ورته به يې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستاپه شان دي - اکبره لونګينه دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په توتړې ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر ناروزګاره يم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي دلندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبر خان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښته ئې په موټو موټو راوشوکول او که لونګینه تري نه خوا بنې زخوا کړے نهٔ وے نو شائد چې په سر به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلي شي - چې ستادا چپې چپې بانړهٔ بونډي سوندلې شي - وېم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستادې سترګې مخ نه راوُشوکوم نو ..... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پلاټي ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو ځنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپکې شي . په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کار ده چې -

هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وي - دولت وي جایداد وي خپل خپلوان وي، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے لاړو شي نو هغه په ژوندونې مړه شي ....
غم د جبینې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه یې
ګوټے اولګېدو .... نرے رنځ یې شو هروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زیړے ماښام چې په جبینې بېهوشي
دا غله، نو په اشاره یې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه
مور ته رانږدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سر کښښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو سېلاب داروان وُ - په تېرو تړي ژبې د لُور سره لګیا وه - بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ څو به را غلے وے - زما د زنګدن دا سلګۍ څو به دې لږ چې یښلې وې - زما څو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځاے مرو - د مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا د رخصت ... او په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

ـه په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دادے چې په محفل کښې روستو شو نه

نو اے دیوړ په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یو اځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خو شحاله اوسې هر ځاے کښې چې یې - څو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...

او چې څو انبې لونګینه د مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یو آخرنې سلګۍ او وهله او ښکې داروانې وې او د جبینې په زیړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې څورې شوې او بیا او چې شوې -

حِرص

(اسویلے) او... د چاپه سترګو چې د حرص پړدې را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اتبار مو نهٔ کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم دَ سید خان د حرص داستان دَ حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم دَ سید خان په ناپاک کردار دَ غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان دَ مشر ورور امیر خان دَ مظلومیت قیصه په سلګو بیانَ وي - رونړو کهٔ تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - داسې چې دَ انسان په جامه کښې دَ شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر دروند - ډېر خوږ او ډېر دَ عزت خاوند وُ - د دې امیر خان دَ کشر رور نوم سید خان وُ - دَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېداد وُ ـ نو په دغه جاېداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه ـ هغه په خپل جاېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل ـ او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو ـ
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو ـ او امیر خان
له به لاړ شو ـ امیرخان چې څنګه په ظاهره درون ځوېد دے، داسې
ورله خدائے ځوئې هم موړ او درون ورکړے دے ـ د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" دلسو کالو ماشوم ـ دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل ـ سور سپین ـ غټې غټې سترګې ـ پلن تندے ـ لوړه دنګه
پوزه ـ فرید په پلار ډېر ګران وُ ـ ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ ـ
نور اولاد ئې نه وُ ـ نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ ـ امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښارته تلو ـ هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هرې ښکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم دستي پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کښېښو او ښارته روان شو ـ او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لامبا دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم ـ مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو ـ په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو ـ سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو ـ او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل ـ نو سپین خان

تاسا په فرید د مرګ نه اونیوو - په مزکه ئې تا سو ملولو او زواړه
پښې ئې نکه د شورځ د خپل وراره په مرګ خښې کړې فرید د پړې
لستي رونیکولې - د ځان د خلاصولو د پړې وسې ئې د کړې څو د
سید خان د څونړ و ښو نه ئې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې بلقې ستړ ګې ئې راووتې - په څوله کښې ئې زګونه را غلل او
آخر ځخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل دپاره
چې حرصي انسان د خپل څوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
روبیا....؟ د تمکنه غرچي په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ایکي چو نیازبین زوے لاش د مزکې نه رپورته کړو او څت
د نهر او بو ته ئې او سپارلو - چیو نکه د مور د غیږ ئې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې را غونډ کړو او ځان سره ئې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه نا قلاره و - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانې زیاتېده د زړه حرکت بې وړه کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې ئې دومره ناوخته کړو - ده ته د مور زړه
نه دے معلوم چې .... زما زړه د فرید په نه لید و څومره څړیکې
څړیکې وي څو مور غریبه نه وه خبره چې فرید سره څه کانې وشوي -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
ئې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېښتې سره مخ په وړاندې روان
ؤ - لاړو ما پښتين په ماښګر بدل شو خو د فريد هيڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې اميرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه پښو د کور نه روو تو او د
فريد په لټون پسې يې سړي خواره کړه خو ترماسختن پورې د
د فريد هيڅ پته رونه لګېده - د اميرخان زړه ټکه اوخوره خو....
هيڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي کښې ورور سېد خان پسې يې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سېد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې يې اولټوؤ
کېدې شي چې په نهر کښې يې لامبل ماشوم ؤ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم د دې خلقو سره مګرے ؤ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ؤ شا را ؤرسېدل نو په نهر کښې د
ونو په پوپې جنګې کښې د فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنو نو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه را ؤويستے شو
او په غاړه باندې په شين کېل واچولے شو - د فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان ؤو - اميرخان
سرزوئے په خپلو ځانګونو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډوله د باغ مینځ ته را ورسیده نو ناګهانه د کلاشنکوف یو باړ او چلیده - امیرخان پرمخ را پرېوتو .... د زوی لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت پت پراته وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې اووهلې خو د شپې په تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګیده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا اوکړهٔ .... د کلي نه کټ راوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او زوئے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په کوڅه ورد ننه شو، نو رونښ زړهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان کړم - ماسره دومره دردېدلي الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زړهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم - د ترید د مور هغه ښونې ښونې چغې هغه څیرې ګرېوان او پیر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچه سلګۍ یوه داسې سلګۍ چې د هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هر څوک د امیرخان او د هغهٔ د زوئے قرین په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او صباله چې د عبرګي جنازې د کوټې نه اووتې، نو د قرین د مور لکه چې زړهٔ اوچوده - په زړهٔ باندې ئې داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه تیرې د امیرخان تبر او د قرین مور هم د قبر تورو تیرو ته ورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ ټونه روښول - تفتیشونه روښول، ټپوسونه روښول ټو
ددې ورانۍ ماشورۍ سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپېد خان
حرکات سکنات داسې وُو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغهٔ حرکات سکنات داسې وُو چې لکه د غل په بېړه نس وي -
سپېد خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائېداد د پاره
مې رور د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننداره چې د سپېد خان مړ ضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړدنۍ ئې ملا ته واچوله او په کوټه اووتو ......
سپېد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپېد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپېد خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپېد خان ژوندون - د سپېد خان کورنۍ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپېد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپېد خان دوزخي -
د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جائېداد او پیسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

منهٔ کوئ - چاپېدا دونه چاڅان سره قبر ته نهٔ دي وړلي - سرکه
چاڅان سره په سر نهٔ ده کړی ځولي - دا هر څهٔ پاتې کېدونکي دي -
دا هر څهٔ به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې درشي
چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بد وچاروته ئې شا کړې ده - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ زړونو هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - مونږ پوهېږو چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څه فېصله کړې ده - نهٔ پوهېږو چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دعمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوو نکے ګنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤ نکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئې خدائې مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئې خدائې دوزخ دَ گنهگارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره جوړ کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کېږئ مه - داسې بې سره کېږئ مه - هسې نه چې اویهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کورے خبره کړا نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه گهړئ ناگهانه پوره شي نو بیا به گورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې دگمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو.... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښه لار روان وي - او هرکله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم امان غوښي - .. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو هله چې [illegible] وي - چې دلوږې دلاسه مجبوره شي - چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډه نهړشي نو هله ... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو ځواته پروت وي، که دنیا تېرېږي دا تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زهٔ تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې جواب راکړئ چې د دا سې انسان نه ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو دا سې انسان ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -

ولې پرې نهٔ وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې کارئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړهٔ راکاږي بدتر دے - پرې پوے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځهٔ کوئ - دا خبره به پرېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپي ترڅو پورې وار نهٔ وي راوړے نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بدنظر کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه دَ تجاوز دَ کولو مثال قدر له هم زمونږ په مخکښې نشته په ځناورو کښې دیو صنف ځناور به هیڅ کله دَ خپل مخالف صنف سره دَ هغې دَ مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اوونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اوونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله دَ اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي - نو دے دَ حیوان نه بدتر شي - په ده باندې سترګې پټې شي دَ شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني ، پردي نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ پوښتنه کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګڼي دَ انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګڼي دَ حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي دَ سپي غوندې دَ ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه دَ انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان دَ انسانیت نوم دے - انسان دَ شرافت نوم دے - انسان دَ اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیه نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و یلے شم اونهٔ بل - ځکه چې داسې انسان دَ الله تعالیٰ د طرفه مقدر کړے شوے حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ دَ خدائے دَ لارې نه روګردانې کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان
فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالی دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالی نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالی به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا ..... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالی د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکښه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ خو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

تږي نه بچوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغهٔ دَ بدن هر هره ذرهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ د مسپړو رګونو بڼهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره دَ شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې کېنې درد به لږ قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړي شوي ووَ - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه بدهر هر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو بڼهرونو هم خولې وروستې - تنهاکې اوچودل
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا ! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ ووَ - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه اېښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښائسته شه - ددې کوم ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه ډک شه - ځکه دلته د دنیا په اوسېدونکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته. بې انصافي نشته- زور زیاتے نشته -

رونو د شمشېر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده- په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړهٔ سترګې بیناوي- چې د چا احساسات ژوندي وي- چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

دا مې چې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشېر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشېر کاکا د خوشحالۍ هیڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو- د هغهٔ وارث پېدا شو د هغه ملاتړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار اېکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه اېکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې- ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے- لاړو له ځینه ګل شېر ځلمے شو، او شمشېر کاکا د ګل شېر په وادهٔ کښې سستي او نهٔ کړه او سمدستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - د ګل شېر د وادهٔ په

رومبې کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کنډ شو - يواځې شو،
دَ ژوند په لويه لاره تک خو يو لوے شوا خوند وُ خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په وجه دَ تنهايۍ احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره بُډا شوه - کله کله بهر د خپلې تنهايۍ
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په دګو سکه
بې مهاره روبن روان وُ - دولت وُ جائېداد وُ - دومره جائېداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائېداد دَ ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے - دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائېداد کښې
دَ بې ارزۍ ژوند تېرولو - دَ ځځهٔ يې ليدل - دَ ګل شېر سلوک او رويّې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر دې
نيازبين وُ - دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نهٔ شوه کولے - خو د خپل نيازبين زوے په بې رُخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې
پروت نو ټوله شپه به يې په ستورو کښې تېره کړه -
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا د زړهٔ په رنځ اخته کړو -
سالندے يې مذکرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بڼ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سینې خرخجارے

او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګرې شول او د پلار د سینې

خرخجارې د بې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے و.

او رښتیا خبره خو دا ده چې زوړ ئے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه

نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نیکۀ ته نزدې شي نو په دې

وجه کل شپې به کورکښې یو خوا ته وړه غوندې کوټې کښې وه هغې کښې

د پلار کټ وراچولو د اوبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې

نسکور کړو . لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو.

تنګه ترشه کوټې ځان له یو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاره وه او

نۀ به ورله څوک راتلل . ټوله ورځ تېرېدے بلغمونه او تنهائي

د هغۀ ملګرې وو . دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتۀ

جائیداد خاوند . د شتۀ زوے پلار شمشېر شپه ورځې یوائې پرېښوو.

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نیکۀ کوټې

ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو . په تندی ئې ښکل

کړو او ورته ئې اووے چې . بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.

او هر کله چې اسلم د خپل نیکۀ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا

ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او رنیے رنیے اوښکې ئې د سترګو

نه بهېدلې . د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان و او

چې اسلم سر راپورته کړو نو .... "ته ولې ژاړې بابا یخنې

دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچیه زما

یخنې نۀ کېږي . زما څوګې مې کېږي . زما په سینه کښې اور بلېږي.

„ نه بابا نن ډېره یخني ده - او ډېره زه تالا کمبل راوړم"
„ نه بچیه زه اوس د ګرمۍ یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه یخني"
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو.... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او واې چوه پرې - اسلم د
ګودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه ئې قینچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قینچي څه کوې - بچیه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل په دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا بانديې واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولۍ او پلار ولۍ
احساس ئې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار ئې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټهۍ ته روان شو
هغه کوټهۍ ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېرولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان ؤ....

زوئے پلار ته په پښو پرېوتو د پلاره روان وُ زوړني سر -
ملامته ملامته چې د کوټنۍ دروازه یې لرې کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
و بخښه - زهٔ په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شپې د سترګو نه روان وُ -
شمشېر کاکا خپل زوئے خپلې سینې ته رانزدې کړو - د سر
وېښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -
د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا د دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو - بچیه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان وُ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا د وېښتو دا مړاوې خوشبوئي یو ځل بیا زما
په سېږو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ دېر نا روزګاره وې دومره نا روزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولې -
... خوشکې دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لبړه -
د ژوند په خوږو مزو شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډې دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډه لنډه شوه - او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې دننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانځون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر يې اوژړل ډېرې اوښکې يې تویۍ کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ه ترورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکين به انسان ته کوم ځای حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنيا د دې کشالو د دې لانجو کونجو. د دې مصيبتونو او دردونو څخه ليري وي. ځو څو کوم ځای په آرام او اطمينان تېر کړي. په دې دنيا کښې خو ټولنه د پرګر ان شو. هر طرف ته خود غرضي او فريب دی. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پرده راوړي. مور هم د نام و نمود په خاطر سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانيت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوی. د زلمي زوی د فرمان بردار زوی په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مورته به هم کښې څوک مور اووايي. داسې مور هم کېږي هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دی؟ څه اووايم نو. په دې حقله څو زه خپله رایه نشم ورکولی. زه په دې حقله هېڅ هم نشم ويلی. ځکه چې په دې کښې د څه ويلو هېڅ ګنجائش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته؟

رورنو! زه د تاسو نه پوښتنه کوم - تاسو ماله زما د دې پوښتنې جواب راکړئ چې کوم مور چې نهه میاشتې اولاد په نس کې ګرځوي دوه کاله پرې پاندې د زړه وینې او شیدې ورکوي بیا چې د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې په زړه چاودون او شوانځون ئې لوئې کړي نو دغه مور هم هغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائې چې نه، مور د ومره ظالمه کیدې نه شي - مور د ومره سنګدله کیدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي - اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه خو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رورنو شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - چې د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت به ئې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت به ئې د مور ځوله

ته کښل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
ځپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوازهٔ خوب اوده وه، د اسلم مور به خداے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ځې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کنډتون دې ارزې
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړهٔ یو ډېر لوے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړهٔ کښې هم د روے په سر دوادهٔ د څهرو د لید وارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه رادننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپېر ئې وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نهٔ وه
ګل سانګه خو د دهٔ د ترور لُور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړهٔ کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ښکوانه جوړ کړے وهٔ - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نهٔ وهٔ خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د کټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نهٔ
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وهٔ خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وهٔ - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه کهٔ هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وهٔ، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نهٔ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښکوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ګور ورته تر غاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده

کوم نحو...... دچا عزت دارو کړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو

خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر

دهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو-

د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې-

منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښتو ورته پرپوتو چې مورې دا ظلم

راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،

ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ زنهٔ ده زما د ترور لور ده - زما په

نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -

په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر

اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع

نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د

اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کنډي د خان کاکا لور اوغوښته، او

د خان کاکا کور والاو ورته "بنه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې

خوره شوه. هرچا واورېده - د هرچا تر غوږه اورسېده - اسلم

هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ...... چې د

اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د

نوې ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې

چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز

د هغې دنیا دړې، وړې کړه. د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي ـ خو هغې نه څه وېلي شو او نه يې څه کولي شو ـ هغې غوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتني پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه يې جاموته اورپورې کړو ـ غم يې زړه ته واچولو ـ چُپ يې اونيوُ ـ هر وخت خاموشه ـ هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي ـ هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه ـ نه د روټۍ فکر او نه د جامې ـ بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو ـ خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو ـ ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټوله ورځ ټوخے ـ هر وختې ټوخے، او بيا ورسره تبه ـ کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونهې اونښتل ـ او دغه ګونهې د ننه د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو ـ د ګل سانګې اينه يې خوړه ـ د هغې زړه يې خوړو ـ

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ ـ مور به ورته هره ورځ د وادهٔ په حقله وے چې بچيه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زموږ انتظار کوي ـ اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به يې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم ـ خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاريږي چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي ـ شائد چې ستا زما په سر د وادهٔ د څهرو د ليدو ارمان پوره نشي ـ اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په ټال به ځنګېدو - نه به کلينک ته
تلو او نه به يې مريضان کتل - د هر څه نه يې زړه موړ وه - ورځ
په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه
وي، ډېر ناجوړه وي - ځکه ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج
اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه
مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو.... هغه ته که
خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه - بلکې د هيچا
سره نه وه د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په
زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو..
ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل
ترې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاج
مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه
يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب
کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه
نه شي اخستے - هسې ځان مه ګړه وه ..... او آخر يوه ورځ زېړے
ماځيګر چې د ورځې نمر ستړے ستوما نه د غرونو نه پناه کېدو نو
اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته
يې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده - په دې کښې
شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره يوه لويه صدمه
وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

موري زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوريدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وايه ...... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوپلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... يوه ورځ
غوندې سلګۍ يې اووهلے او د دواړو د سترګونه يې دوه
څاڅکي توښې وينه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه اوچاؤدو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه، .. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اور بلېدو اسلم مړ شو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنګ يې اوچې کلکې
سترګې يې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله يې
هيڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې ...."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوَدے لاړې -

تهٔ څو ډاکټر وې .... دَ ترورې ډاکټره زویه تا څوبه دَ نورو خلقو دَ زخمونو علاج کولو، خو دَ خپل زخم علاج دې اونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه څو زړهٔ بنځه ډاسټ سِنهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاوَدلے دے - ما څو چې ستا دَ کوژدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوَدلے وُو، څو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما څو ستا په ډاډ دا هر څهٔ تېرول، څو چې تهٔ هم لاړې نو .... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول څو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ ټوخې دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه پس ګل سانګه غلي شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاوَدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوَدلے وُهٔ او دواړه په یوه ادیره کښې خاوَروته اوسپارلے شُو ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سیرې کړ پوان - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل. په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئ د ښمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئ نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستئ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سا تګه دوه انسانان وو - دوه مینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمینے)

مُقدّسه هستي

روڼو .... ځوړو روڼو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې ټکالې و شتې پرېږدو راځئ چې د دنيا د دې رنګينونه د دنيا د دې هنګامونه ..... د دنيا د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره يو ځوا ته لاړ شو .... لږ تنهايي ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل احساسات او خپل جذبات به لږ راټول کړو ..... د خپل زړهٔ پرده به لږ اوچته کړو .... زموږ خپل زړهٔ نه به لږ تپوس او کړو ..... د ومره قدر له تپوس چې اې زما زړهٔ ته ولې ناقلاره يې ...... ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته . ستا د پاره اطمينان شته ؟ .... او ! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته ، د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکين شته . ځو که چرې موږ د خپل زړهٔ نه تپوس او کړو .... موږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو .... که چرې موږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته . هر څهٔ پيدا کېدونکي څيزونه دي ..... هر څهٔ موندے کېدونکي څيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کیدے شي - څنګه
پریشانه کیدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کیږي او کنه .... راځئ چې
را خپل سرونه هغه لوئ الله ته ټیټ کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے - راځئ چې د انسان خوشامندي پرېږدو - راځئ چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه .....
راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائ او خپل رازق نه -
راځئ چې په خپل خدائ باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې
نو ټول خوند واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو
او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده
لګولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او
منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې را خپل سرونه هغه
ته ټیټ کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه
اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر...
چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته -

را شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجدهٔ،

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله
هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده. دغه
بزرګه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه
هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي
مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا
د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي
..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې
دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالی
غیرت رالړزولے شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے
د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟
ستاسو احساسات کني داسې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو
پاکې اوښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور
مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ
کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور
ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې
شرافت شته، په دغه مخ کښې، د دغه مخ د تندي په ګنجو موجو
کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د
اوښکو سیلاب کني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تور تور
داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور
عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیږوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... «وی مورې مړ شوم» ..... ولې د بابا نوم نۀ اخلو - ولې د دادا نوم نۀ اخلو ....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په ککو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

ای رونړو! تاسو یقین وکړئ چې د مور شال د ګل دی. ګل یو غوړېدلی ګل یو مسېدلی ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مسکی وي، خو چې تر څو د خزان سپېړو بادونو نه وي وهلی خو چې د خزان سپېړه سیلۍ راشي نو ګل مړاوی شي ګل ورژېږي. او مور؟ د خزان سپېړه بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مسکا نه شي ختمولی. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مسکی وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدای په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد دپاره د ټولو نه ښه ځای د مور زړه دی. د هر اولاد دپاره د مور په زړه کښې ځای شته، داسې ځای چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څه هډو شته نه.

ای رونړو! د هغه زړه خیال وساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه یې تېر کړي دي. څومره زخمونه یې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نه کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړهٔ کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې څوک مند مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مور ته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامود کبله د میاندو په زړونو پولې راختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهائي جوړې شوې دي -

اے رونړو دا پولې به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهائي به آخر یوه ورځ تق نارې کړي.... او زهٔ تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړهٔ د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے.... لولپه به شئ کورے - مهٔ کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مهٔ کوئ - د مور سره په ترس مهٔ چلېږئ - مور ته سپک مهٔ کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ژوندنه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لار ده -

"سزا"

ورستے پيار وُ چرګانو کلي په سر راخستي وُ - جُماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په
بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ
نن د هغه زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په پټي کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به پټے اوبوم ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو
..... سبا ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوږ اوازهٔ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اورولے شي - هر څو کهٔ جُماګل د بانګ په معنو نهٔ
پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دهٔ ته مرګ رایاد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ دے معلوم ټول ژوندي به يوه ورځ مري - او زهٔ .. زهٔ
خو به هم يوه ورځ مرم .... او که خدائے مهٔ کړه زهٔ نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څهٔ کوي.
دوئي به څهٔ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څهٔ کېږي لويه خدايه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مهٔ کړې خدايه .... ما خو د دوئي نه مخکښې
مړ مهٔ کړې - د دوئي د سر نه خو زما سورے پورته مهٔ کړې
.... خو سمدستي د جماګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوئي نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې دے يتيمۍ د سپېرهٔ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُونډتوب د
سپېرهٔ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مهٔ
کړې خدايه د فقيرګل بچي مرګ به زهٔ څنګه برداشت
کړے شم - کهٔ فقيرګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بيا بابا
څوک وائي او زهٔ به بچے چا ته وېم بيا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغير به زهٔ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څهٔ خوند وي؟

خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې نن دې ګل... روا وي ګودره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالاتو د جمعه ګل په زړه کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ او ژوند د دې شمېرو وسوسو ورانه ما شوره وه چې د جمعه ګل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړې وُو.... آخر را پاسېدو و قُلبه يې راپرانسته جمع يې ورته په غاړه کښې واچولو او ښځې ته يې اووے "چې پېټي ته ما پسې چاے مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غرمې له سُکړک او شوملې فقير ګل له ورکړه چې پېټي ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه ګل ورپسې دکوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا راتازه شو چې کله زهٔ مخکښې مړشوم نو بيا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوئ مخکښې مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه خيالاتو کښې جُمعه ګل پېټي ته اورسېدو .... زر زر يې قلبه په پېټي ورکړه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر يې راپورته کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه ګل زړهٔ سپين سپين کېدو .... د کلي په لارې يې نظر واچولو خو فقير ګل ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې يې اووے چې فقير ګل دو ته د راوړي نو، نو ما به دا ليږ غوښتلې وښکے اړولے وي ....

نو .... په دې کښې د کلي نه نمبردار سرے را وليږلو چې خان

دا غلی دے تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول کلي دد نې اکي يو خان جاګیر ؤ - او د کلي تهول

دهقانان دده اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګیر

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړي کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه دده خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

رارسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ګډو د سلام د پاره راوچلېدل او په مزکه د پښو

په سر کښېناستل نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول راغلي وو - تهول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه ډکې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته دے؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نکېده، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ښتې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو - خان نهٔ سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو... حکم یې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه اونیسه ...... جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپاوه په دې تیګه به د کلي خلقو د لید رسۍ تکولې .... حکم اوشو چې دا تیګه جماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل - دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده ..... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تویے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادي تادي ګلیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې روټی ورله زر اولېږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان کښې یې زر زر وتړل - شومله یې په بټکي کښې واچوله او زوے ته یې اووے چې بچیه په منډه ښتې ته ځه پلار به دې اوږے وي ..... دې لا د خبرې کوله چې په دې کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یا ندې غوږونه نیولي دي او
د جګړې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرښځې ابله
ښځې په شنه منډه جګړې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په جګړې را ننوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کاڼے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
ئې ګړیوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سر ویښتهٔ ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېرېږي او نو جمعه ګل یوه سلګۍ او وهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور ګونډه شوه.

انالله و انا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسو یلې) تېر ماسختن وُ. شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شمعو ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر کوشش اوکړو څو خدا ئے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه خوب نن کوم څو آ ښتېدلے وُ..... هغه ډېر کوشش اوکړو چې دَ سپېڅلي دا خبره دَ ذهن معزو نه اوباسي .... چې „ لاس دې آزاد چې څۀ کولے شې اوکړه" ......

ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ذهن مغزو نه ئې اوباسي څو...... خوند ئې اونۀ کړو. دَ شمشېر په سینه کښې دَ سپېڅلي خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې څو هیڅ په حساب ئې پوے نۀ شو چې څۀ اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ څو...... چې په کټه کښې په خوا بهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو نو ..... خودکشي ؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان اووژنم ؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم ؟ څو...... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ..... دوئ به

څهٔ کوي؟ دوئ به څهٔ خوري؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوئ به بیا خېرونه غواړي؟ .....
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېدو ته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڼوړ دې خبرې چې
"لاس دې خلاص کهٔ څهٔ کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا خان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د خان سره کړل د ېبل ... " په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په ټول جاېداد
سپڼوړي ولې خېټه اچولې ده؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان کهٔ د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستۍ پار په
بوګنوُنکي خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دنیې ئې کسې ووېډې ته او ټوپک ئې ښکته اوکړې ته واچولو-
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو- د دنیا د حاله
بې خبره ...... دخپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو- شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د خان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل- ډیوه
په سلګو وه- په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه ځنې لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،
شمشېر داسې محسوس له چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے- دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے- او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم- ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم- زما په مټو کښې زور شته-
زه به داسې په آسانه تور ته ډال نه غورځوم- په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي- نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے- کوم
څیز چې زه دخپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم- ځکه چې دخپلې

لمنې نه د سپڅوږ د پېغوږ داغ د ټوپک د ښپلۍ نه
په وټې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپڅوږي په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د توږ نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کړکۍ او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو - د تېږو تک تور
ځادر په ټول کلي را خور ؤ - یوه یوکنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوږه خوب اوده وو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوساړو او د
پلالې په سنګرونو کښې اوده وو - شمشېر په تُند وتُندو
قدمونو کوز کلي ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېزېدو -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنزدې شو - د سپڅو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه را کوز کړو - چار چېر ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نژدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لویي کلمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
ملا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان را پورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهے کړو چې دا دُنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به ترې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرۍ چاړه راکاږي - يو رور راپاسي د بل رور د
بچو د خولې نه نوړۍ راوشکوي يو رور راپاسي د بل
رور سينه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زياتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړه ويرې اونيوو ..... رپېدے پرې
راغلو - هغه زړه چې څه شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو ګرغنده شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې - هغه اور يې يخ کړو - شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زۀ به هيڅ کله د جايداد د پاره د رور په سينه
کښې د ټوپک ګولۍ سره نۀ کړم - زۀ به هيڅ کله خپله
تورسرې ورنداره کونډه نۀ کړم - زۀ به هيچرې خپل
وريرونه په لارو کوڅو کښې نۀ ګرځوي و نۀ ورنکړم - خير
دے که زما بچې نۀ وي ، خير دے که زما په جايداد

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے
کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وینه ده - زما مټې دي - نو...... خپله وینه هم څوک
په خپله تویوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله پرېکوي؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کېدے - داسې
به هیچرې اونۀ شي - زۀ به هیچرې داسې اونۀ کړم ......
سپفور، د مزکې آمدن ټول خو پخپله کېږده کښې نۀ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد
نۀ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نۀ ده؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړۍ را شوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري -
خو زۀ؟ زۀ به هیڅ کله د سپفور ماشومان پردو کوڅو
کښې لوغړېد وته پرې نۀ ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وي - اے لویه خدایه
شکر دے زما زړۀ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
یخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زۀ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ د هر
چا جاېداد ونه خو نۀ وي - زۀ به دا اوګنړم چې زما جاېداد
هډو وُ نه - زړۀ دومره بې همته خو نۀ یم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه د پاره به روزي ګټم چې ... کوي ـ شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به ځکه له راوړم ـ او اوس ......؟ اوس خو چې
په جمات کښې لمونځ اوکړم او دلوی خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپفوره دکوټې نه واپس کېده چې په دې کښې
هغه په قلبي پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولیده نو پوے شو چې
د شمشېر څه ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفوره ته ور ترغاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپفوره
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په زړه دټوپ ئې اوډزول...
قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او
چې څه غرمه کېده نو ځکر په پولو پټو پړے اېښے وه .....
دَ سپفوره دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله ـ او خلق.....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه دو او څه اوشو ـ؟
خو اے دو نو حېرانېږئ مه ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي ـ دغه د غوښې زړونه
نرمېږے هم شي ـ دغه دَ غوښې زړونه پښتېږے هم شي ـ په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو
کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه لوټي کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دَ جذبات راوپښن کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د ډېر و په ځای د ګوري نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو ناړاموتې نادمه کړو - په خپلو بدو یې شرمنده کړو -

خواره رو نو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکي پورې وتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا وګورئ چې ستاسو تولي کړاني آسانېږي او کنه - ستاسو تول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي او کنه - ستاسو تولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي او کنه - او هغه مشوره داده چې

اې رو نو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر او کړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سره سینه سوچ او کړي چې د هر قتل انجام د پهانسي تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دې - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل او نه کړي - د غسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوایي او پښېماني ده نو بیا پښېمانه کېدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تیر ساعت په مثال مرې د لحد دې
مرې چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆☆☆

"اِنتقام"

(اسو پیلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر ترېخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند ترېخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر وړکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې راپیدا کوؤ - رنګینئ راپیدا کوؤ - ګني حقیقت دا دے چې ژوند ترېخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تور سرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا ژوند تریخ شو کنه!
په دې تریخ ژوند کښې څني وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي ګنده پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - نیبه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لیونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونو د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لیونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېده او دود اوړد غولېو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ -... او انتقام
... د چا نه؟ د یو داسې څیز نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې بیو د یو سور په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بېوځود کشي نه ده کړې - جماله ځو شهيده ده - شهيده - ځکه چې هغه مور وه - هغې داهر څه د مور ولی د جذبې نه د دې د پاره چې مجبوره تيا د کيله کړي دي - د روے ..... د زلمي زوے ناګهاني مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه يې ليونۍ کړې وه .....

څوک څه خبر دي چې د يوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مينې او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يو مور په خپل اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې شي د جمالې بېو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه پوے کړي ، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کښي ځود کشي وه ؟

جماله ! د سونړ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ زلمے زوے وُ چې لونګ يې نامه وه - دوی د لونګ د ژوند قصه به درته نه کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوے کړے وُ - په څه ئشو اخون يې لوے کړے وُ - جمالې ته لونګ په غيږ کښې يتيم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډاتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډراه تېر کړي وُو - پردي خدمتونه يې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالې په زړه کښې ارمانونه ډک په ډک پراته وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو ننسته بُوده به يې را برابوله -

او یوه ورځ هم داسې د تصورا تو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لو تک په سیند کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز شین آسمان تندر وُو چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو ! زهٔ د رته د جمالې د هغه بې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونې لېونۍ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسېوان ئې څېرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښته ئې په موټو موټو او شوکول - دا ټول نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ما سره دومره دردیدلي الفاظ نشته چې د هغې د سېپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ما سره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زهٔ درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ بیان کړم -

یو زړهٔ جمالې ته اووے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته اونهٔ لګي - چې د لونګ سره ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړهٔ شو - خو جمالې د زړهٔ سره تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ دپاره کنې د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق کهٔ اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ. او دَ دې قسم نه پس دَ لونګ مور دَ اوبو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه دَ سادېن لوټه .... آخر ترکومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال ئې کوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه دَ چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې ...

ترکومې پورې به غمژېلې مور دَ تندې مقابله کوله. ترکومه پورې به دَ خپل قصد پوره کولو د پاره دَ ژوند سره په پزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو. دَ حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو. د ژوندون علامې شروع شوې. جمالي حق ته سترګې اونیولې نو په داسې حالاتو کښې، دَ مالټ پېوې زنانه دَ اوبو جام دَ جمالي شونډو ته اونیوه ..... خو دَ لونګ مور د اوبو جام له ټېله ورکړه. او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما دَ انتقام په لاره کښې اړېکي مه پېدا کوه ...... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم...

او بې څو لحظې نورې تېرېدې نو جمالي خپل قسم پوره کړو. جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې دَ حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه ذخپل لونګ

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے دَمیانډو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لیږ په خپلو کړو انو وښې سرو نه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې ئې صبا زامن دَمیاندو سره کوي -

اے دَ ځوانې په نشه مستو زلمو تهٔ نهٔ کوئ کو رے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه نهٔ کوئ - مور نهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفگانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَمور ډیر لوے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه څنګه د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده- او ددې مقدسې هستی عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پار وُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلې - ټوله دنیا په
خوږهٔ خوب اوده وه .... چُپه چُپیا او بوګنوونکې خاموشي
.... نهٔ د سپو غپا او نهٔ د چرګ چغ آواز - کله کله به د یوه نیم
چرګ آواز په دې خوشې ډېر یاګېدې چې لرې لرې پورې خور شو
او زما د ویرې نه خور ووس زړګی به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وار مې وُ - یُوم په اوګه بېلچې ابله پښې
تُند تُند پښې ته روان وم - لا د را ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم .... چې لوېې ادېرې ته اورسېدم نو .....
څه فریاد غوږ مې ته غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنوونکې فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زهٔ څو ا
عالم
هم څو څو ځله وېرېدلې یم - دا ډېره درنه ادېره ده - د الله غیب
ډېر زیات دې .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رپېندې
وا خستم - دکرکېي شا ته کښېناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو - د زړهٔ
ژغل نه را وتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کانې بوټي ونې غنې هر څه په فریاد وو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا سترګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بوګنیدونکو قدمونو رو رو سا ښوالي را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کوکښې شاته ناست وم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو راخوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپو کښې لا هغسې دم نه
و..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے و. څه ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وو خوره وره پرته وه. زړه مې یو درز اوکړو-
په سترګو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے-
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یوزوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلي وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رشړولي وو.... هغه شیرین چې د جانان د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے و ..... نن هغه شیرین د جانان د یو نظر کتو ته
ځمکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې ځلي د لاندې په خوابدهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمدستي د شیرین د وادهٔ شپه را په ځمکښې شوه-
څومره خوند و د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالیږ سو دَ شیرین د ولس داوړلي وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتېر ما سخته پورې شیرین په جګړه کښې دَ دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولې وُ - او بیا موږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې څه څوک یې ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکې غوندې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... دَ هغه کورته ډېره تادي وه - دَ هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جمالي ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ ماني
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو دَ هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړې وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې دَ جمالي
دَ دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغلې نیولې روان وُ، چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې دزې اوشوې - هغه په ورومبې دز شیرین پرمخې
داپرېوتو - جوړې دَ زړهٔ په سر لګېدلې وُ - دَ هغه زړهٔ په سر چې
کوم دَ چا دَ لیدو دَ پاره نا قلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې دَ
مینې محبت وجذباتو ته لبرېز وُ، دَ هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې دَ حُجرې خلق ور رسېدل نو هغه پوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم دَ هغه په شونډو دَ جمالي نوم وُ - ......
شیرین ساه ورکړه - دَ زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
دَ جمالي مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
دَ شیرین مور لکه دَ لېونو لامنډې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښې ایله پښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سټن په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائې چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس وو چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکي غبرګ ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم ..
او غونډۍ په مړکي کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کښېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ډېر ډېر ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېرو ډېرو اوښکو وینځلے
وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شافعه بیبو اوو چې جماله

اوښکې دود د پاره د شیرین سره دي، چې ډېره سپېره دومره سپېره ده،
هم نشته .... د جالې په زړهٔ تیاره راغله -- یوه تېره کړیکه
یې اووهله او بیې هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین
مور پلار ناوے جاله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې
یې ورو راچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت وُ .... سمه د قیامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه - د ځوانې
مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د اکې یوزوئے جنازه - دیوې ښځې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وږه خوله ژړل - هر چا ژړل -
ټول کلي ژړل - خو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
یې جوړ شو او هم هغه کوارده څهرچې په قبر اوغوړولے شوه ....
خلق د کلي زوړند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښځې ناوې جاله ده چې بېګاه
یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زهٔ ورروان شوم -
ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکې "یوې ښځې
ناوې" څه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زهٔ ورنزدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
نهٔ
.... "شیرینه - بې وفا شیرینه! ووه خبرې دې هم را سره او
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ درو غژنه چې مینه دې

بیا لیے نشوه نو لا فې دې څه له کولې ؟ بې وفا دومره څو یه را ښکاره
شوے وے چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لید لے قدر له وے
نیمه خوا ژلمیه دا سې ژر مرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ستـه
په ښنودم -

شیرینه ما خو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه -
ما خو ځان له د خوشحالو یو لوے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې
د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څپل وادهٔ په
دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړ بدلې دي -
ستا دې زما د ښنو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې را سره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله
اود سلګۍ سره دیوې شپې تاوې څخه بڅه وه - او چې اومې کتل
نو په ښه کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -
(اسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لا ړشم شافعۍ ببو راولم
او ورته اوښایم چې جمالا سپېره نهٔ وه - را شه اوګوره د جمالې د سترګو
نه اوښکې را توې شوې دا سې اوښکې چې تا له اډېره یې اولسهڅوله ،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سېند بیا په غورزنګ و - شل کاله وړاندې له
چې کوم سېلاب راغلے و او د کوم سېلاب یوې چپې چې ملا
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان و -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وژړېدو - د ډېر ساعت نه یې او چې سلګې
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبر وه او نه د زوئے د حاله - په مزکه یې پرته
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت و - د ملالې کړېوان
پرانستے و - بېبس سر - خېر نه څڅنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کړېوان هغه زړول پرانستے وي - کوم چې د
سمره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یوه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه یې ناقلاره کړو - د هغې دنیا به یې تباه
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوے په وجه دهغې زړه
ته وه - هغه هر څه به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين د هر څه نه بې پرواه د افيمو
په نشه کښې نيم ويښ او نيم اوده وُ - هغه د هيڅ نه
نه وُ خبر - ګل دين موچي وُ - په کلي کښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه خوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ .... ملاله په پښغلتوب د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي پښغلو د ګل دين د سخت طبيعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خبر دے د واده نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بيا .... بيا يه
که خبرې هر څه سم شي ...... او د واده نه پس څه
موده ګل دين سم دم وُ .. د ملالې سره يې ډېر ښه تعلق
وُ خو رو رو هغه بيا په زړه لاد روان شو سپکې سپورې -
ستغې خبرې او رټل - هر وختې په نه څه خبره بدې
ردې وېل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نه څه خبره راګيره کړه او وې وهله نو د ګل دين
په دې زياتي د ملالې زړه ته لويه صدمه اورسيده ...
او بيا دا څه يوه ورځ نه وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدير شو - دې ټولو ناراموته ملالې غاړه ايښودلې وه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هر څه هغې زغمل نو ..... نو دا خبره؟ دا خبره هغې نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا منله چې هغه به ماشوم والې سینه کښې د سیلاب په شان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائې .... ملالې د ګلدین دا خبره نه شوه زوروړه - او هر کله به چې هغه ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم زړه تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله ..... په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتے ئې د ماشوم روئې په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین د پاره او نه د هغوې د ماشوم بچي د پاره ښه وه ....

هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه چې څو اوه خو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نه غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے دروې وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه، هغې خاوند نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......

نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ښنه چې اووهله او په ټولو کښې چې د
ږنګې غوندې ټپره هغه کښې اووے "د حرامونې" او د
دې ټکي په اوریدو د ملالۍ په زړه هغه تیاره راغله
کومه چې دیره طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سیلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې ..... د سحر نه ماښکس شو څو طوفان دکمه وو یا د
اوریدو نوم نه اخستو ..... کیدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې چې د دروازې د لړې کیدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړه درزا په زیاتیدو شوه -
د هغې خیال وو چې جوړ موچي ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغه راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکاریدو
.... څو .... جوړ هغه نه وو دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبه نه وې - د جمالي سره فکر شو چې د هغه
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبه راوړې
نو بیا به کتے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پریښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څه چل وو چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پښغلتوب ورته

را مخکښې شو - په پښتو ب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نهٔ وه -
دوه کاله آګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره راوبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلالین خیال او د
ګلالین سره د ژوندون د پسکې په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خیالونه، او څوبونه څوبونه دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو - چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېده .... ملالې زر زر په تاده منګې ډک کړو او
په تند و تږو قدمونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم پورې ډېر ژړلي وو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګې په کړو بخ
کښېښودو - ماشوم یې راواخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او پوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېده - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې څور وور زړهٔ راټول غونډ شي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وو
چې په دې کښې ګلالین موچې د پښو دو لچه په لاس په کوټه
رانوتو - او د راتللو سره یې په مړاوي آواز اووے ......

د نن ښکار نه ؤ دا غلے . بس دومره پۍ مې کتلې وې چې ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پۍ دا وړل "

ګلدين په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچے کښېښوده او د پۍ دوه لچه ئې ملالې له ورکړه او ورته ئې اووے چې زه حجرې ته لږ ځم چې راشم نو بيا به چائے څښم ..... ملالې دوه لچه د ګلدين نه وا خسته په چارګې ئې کښېښوده او بيا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پشو راغله د پۍ دوه لچه ئې پرېمنځې د چارګې ته واګزار کړه ..... پۍ توے شول او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم . اوس به چائے د څه نه څښم . اوس که ګلدين راغلو او خبر شو چې پۍ د مزګې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي . هغه خو به په دې تېر ما سخته ما د کوره اوباسي . او چې د کوره مې اوباسي نو زه به چرته ځم . زه به کوم خوا ته ځم . زه به د چا کره ځم .

وخت په منړه منړه روان ؤ تېرېدو . ملاله هيڅ په حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سينې ته پام شو . ماشوم تا جوړه ؤ ټوله ورځ کښې ئې سينه نه وه څښلې ..... سينه ئې ډکه وه . د ملالې سينه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونه کړو خو دوه لچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سينې په

دوی لا کښېنې تشې کړې - پښتې لا رڼې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د څېرې نه راغلو ... په
کټ کښېنې، کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پیالې
او چاے جوش ئې راواخستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې دکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوشکوي او ورته ووایي چې
ګلدینه مه کوه .... دا څه کوې - دا چاے مه څښه دا چاے
چې په کومو پیسو کښې پخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کړه .... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله .... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو ..... ساګ ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې دلاسه الوت بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې؟ پیسې ورکړم
د څه په ترې ورکړم .... دا سینې ته ئې واچوه کنه؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توی کړل - او ما تاله چای د خپلې سینې په پښو کښې
پټې کړې - هن ! گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څنګه د کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه ئې راوچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله خو بې شوه خو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تېره کسریکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
د زوی د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدین ؟ ګلدین راپاسېدو - ملاله ئې د
څو نښتې نه راونیوه راوچته ئې کړه - د هغې مخ په وینو
لټ پټ وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دې
کورنه چې کوم خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی راپورته کړو او نیغه سیند ته راغله -
په سیند کښې سېلاب راغلې و - سیند په غورزنګ و چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
راغله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه د دې مور وې هغه
مور چې دې لیدلې نه وه - چې د هغې په سینې دې څېرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائې چې اے
د دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه د درله په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځانه دړ کړم او ملاله خپل زوے په سینې پورې کلک
نیولے د غه چپې ته ځان او سپارلو او د غه لوېې چپې ملاله
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ ستړې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان اؤ انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَدې دنیا په څو ډېرداسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پیکښې تنهاکي جوړې کړې دي -

ډېرداسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

ډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تورې په سپین بدل شوې دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شوېدي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې بنکلو اونیا ئشته ځواني مرګانو

دَ خپلې بوډۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ژبلې مور دَ زړهٔ نه -

د زړهٔ د تل نه راوتې فریاد اورېدې شوې
هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړې وهٔ -
چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې
ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدې شوې کوم سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولې شي، کلي او ښارونه ورانولې شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې
سیمه څو اشاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو
هغه سلګۍ اورېدې شوې

چې کوم سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او پرهرونه جوړوي -

اې د خپلې مور د سترګو توره ګلابه
ته کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې
اې د خپل پلار د زړهٔ ټکوره ګلابه -
ته کښې د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان
د رنګو رنګو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اې د چا تورسرې د ژوند مدګرې ګلابه ته د خپلې تورسرې د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتې فریاد نهٔ اورې -

اې بې غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړې دې .

دغه دپلار دَ سترګو اوښکې خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبرګ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت يې !

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا خو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے .

خدائے ګواه دے چې تا به دَ نجلې مور په تندي کښې دخفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے .

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره هم دا دو وې

تهٔ خو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت يې

اوس دې ولې داسې دَ صبر ځادر اغوستے دے ؟

اے دَ بې غمۍ په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څهٔ ونې په تول غځ کښې ږې کندې کیرې جوړې کړې .

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے - په هرځا ستا ګمان کوي

دَ هرځا په غځ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه !

اے ښکلیه گلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو گرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار خو د ورکي په شکل کښې دے - او په دې شکل

کښې ئې د هر څ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

خو گلابه ستا په رنگې څ د بل چا نشته

خو گلابه ستا په رنگې تندے د بل چا نشته

ستا په رنگې نقشونه هم د بل چا کښے نشي

نو ځکه زه درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کو نښې ملا چرې پیدا شوے

که مړو د مور پرهر پرهر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د خپلو تورسرو خیرې گریوان او بیرسرونه نیکاره

کیدے شوے نو د مور فریادونو به گلاب وختې راژوندے کړے و -

د پلار د سترگو نه روان د اوښکو سیلاب به گلاب وختې

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو گلاب په دا سې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترگو نه د اوښکو روان

سیلاب نه وینې - چې هغه ته دخپلې تورسرې ځیرې کړېوان
وپیر سرنه ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې گلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور نا قلاره زړه ئې لږ په قرار شوے وے

گلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څه ددې دپاره اوښکې
نه څڅوي چې گني ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړه دا ورا
وېجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نه غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیگر مُسکے مُسکے په کوټه راننوځې او د
مور زړه دې دربانديې بیا راټول شي .

گلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنگ مور ده
ددې هم په زړه کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نه دے
نو څه اوکړي د خپل زړه نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دعا هم کوي او تپوس هم
چې گلابه پکیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مالهٔ د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اودهٔ شه خبر دے

بیا درسره ژهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

پخیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیږ، دَ زړهٔ دَ سر دپاسه خونهٔ وے لګیدلے هن ؟

تهٔ خوږ شوے خو نهٔ وے هن ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا له مور زر ر شه. پخیه ! تا زما انتظار وپی نهٔ کولو

مرګ ته دې دا سې تا دي وه چې خپله مور هم درنه هیره وه -

په دومره اوږد سفر دا سې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلایه ! سر دا پورته کړه . پخیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اودهٔ شه

ژهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

ژهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره سنګر کړي - او دلته

تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم

چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څنګ په څنګ اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوږ وور زړه به هم زما

په راتللو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلۍ ګلۍ او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې نمرونو

کښې څو مې داسې یواځې پرېږدو نشي ......

روږو - څوږه روږو ! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به

دا وخت نه چېړم. د هغه د شپې سرې توب پاتې به هم دا

وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم هېرېږم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه

لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا پېښم کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې

ګولۍ، د دغه خوږدي انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون راپاسېدو او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغدار کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کېږي د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې
پښتون سره هم کېږي څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي .....؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په ځېر سیلاب
کښې لاهو شي ، او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوا خوږو انسانانو
په وینو خېږې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان ګورے ډېر
په مشکله پېدا کېږي .... که یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رو نې د غه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ،.... د تن نه څلوېښت کاله اګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې .... ستړے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونو د ښارنه کورته راروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څهٔ
چل وه خو نن د ګلاب زړهٔ څهٔ بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څهٔ وخت چې د کر کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې دوه دزې اوشوې درې
ګولۍ د تمانچې د ښپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ننوتې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - زو بیا .... بیا د
مور نیازبین روئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - .... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ټو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتهي را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي .... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې درې ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وهٔ ...
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رو نو هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د لېونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لويو ژړل، ماشومانو ژړل، ښځو ژړل، هرچا ژړل
...... څو په ژړا څو چې مړي مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوی ، په وينو لړلي سر په خپل پښتون باندې ايښود لی وه -
او په ژړا کښې چې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانی
مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه و کړی چې ظالمانو درله دومره
لويه سزا درکړه - تا څو چې څه ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ويلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وينا کنی دومره لويه سزا وي"......

دوېو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې
بچي بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي ځلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په ځلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو
خندا نه ده شوې هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې او چې نشوې د پلار فريادونه او د
ګلاب د تورسرې آهونه ساړه نه شول -

څو اې د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې او چې کړه - اې
د ګلاب نيما غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اې
د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دی
..... بني آدم مړکيږي شي څو انسان نشي مړکيږي - ګلاب انسان
وه - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو
له د انسانيت سبق ورکړی دی - ګلاب پخپله يو مينه وه - يو
محبت وه يو خلوص وه ، نو مينه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. ښځتورې دي هغه مېښې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. ښځتوري دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. ښځتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان انسان د ښځتنۍ توب نوم ورپورې دی ..... او څکه ځوزه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې ترڅو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتون هم ژوندي وي. او اې شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې ته به خوا خپل خدای په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې يې. نو اې خدایه ښکلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

؎ عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څهٔ شي ګړۍ له څهٔ شي - هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به تر صبا پورې ژوندے یم او که نه - تر صبا پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوندون؛ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې ؎

عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

خو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژن نه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به ګني داسې وي، په

زړو کښې به یو کس کښې داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا د پاره، د نورو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟

..... زما په خیال خو نا ممکنه ده - زما په خیال خو نا شونې ده ..... نشته دوی زموږ په زړونو کښې مینه نشته، زموږ په زړونو کښې همدردي نشته .... موږ ده دوستي کوو، موږ ده تعلق ساتو، موږ ده ورور ولي کوو، خو دد غه دوستۍ، د غه ورور ولۍ او د د غه تعلق مزې دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قرتېږه مړه وسېږه" لوطونو باندې او شلېږي - ددې دوستۍ مزې دومره کچه وي چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي.

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات ختب به مې هېر نشي - او څنګه به مې هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې اېښودو ځاے نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال په چوکاټ قدمونه اېښودلي وو، دواړه د یو کلي وو، د یو کندي وو، او دواړه یاران هم وو، ..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وو ..... دواړه ښه دوستان وو، ډېر نژدې دوستان ..... ددغه خوږو دوستانو په یو کوټره جهګړه شوه، صرف په یو کوټره - احمد وے چې زما په ښېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښېره ناسته وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاوُ واخستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوُړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې يار، هغه چې شپه ورځې به يو ځائے کښېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د چُور لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوپرېږېدو .... لاړو احمد د يوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سر توره راغله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا راشکولا راغلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم د ورُ دَ دنيا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو دا مزکه چاوُدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کاڼې ورېدلے وے، خو ..... نهٔ مزکه روچاوُده، او نهٔ دَ آسمان نه کاڼې اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کاڼې ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست د زړهٔ په سر اوويشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمديانو د زړهٔ په سر ويشتلي دي اوُ لا به ډېر احمديان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ يوې کونترې دَ سره زاره وي، .... نوځکه خو نهٔ مزکه پرق چوي او نهٔ د آسمان نه کاڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنياته تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ايرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په ښائسته اچوله .... او

هم هغه د واده کوله ګڼګۍ یې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څڅره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپاره شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څڅره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ینګټ غږوي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي. تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
ترڅو به یې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څڅرې
راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالالا لا کوي - د مړګي څخ سوړ
دے هرقسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خو له ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو کونټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په دریمه
پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واورولہ - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه
شوې وه، چې په سرې لا د واده څڅره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نه وه اودرېدلې - چې په ډولۍ پسې يې چالا آلا نه وې نارې کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، د احمد مور هم د زوې د ټکړې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د زور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوې د واده خوشحالي ليدل غوښتل، خو هر څه لاړل تالا ترغه شول، د شګو کوټنۍ د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار يې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه يې اوکړل - رحم درخواستونه يې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلې شو، او د پهانسۍ حکم په ځائې پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې د راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وه چې اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند نه يې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وه، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب ټکړه د يوې لحظې د پاره هم نه هېرېده - او څنګه به هېرېده ؟ ولې ګلاب کښې د احمد دوست نه وه، ..... دوست يې وه، يار يې وه، خو ..... د دې باوجود هم د ګلاب قاتل وه .... رو نو د پهانسۍ نه يوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخرې ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وه .... او احمد ؟ د احمد په وجود کښې ساه نه وه، تک زېړ سکه کور کمان، غونډه سونډه توره بڼېره يې ساتلې وه، په لاس کښې يې تسبې وې - څومره ښکلې

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هر چا نه يې بخښنه
اوغوښته، او چې زغم يې تمام شو، نو سترګې يې پټې کړې،
آواز يې ډوډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او رونړو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
د داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې آوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين
اوکړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالَم به خوب اوده وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ دې - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله
توبه - يا الله آل اولاد مې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... څټ يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ختم نه چاپیره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلی وهٔ،
چې د وادهٔ د شکریزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته کړي - د
احمد مور هم زوې ته د وادهٔ جوړه وا غوښتوله او د وادهٔ توله
او ګنګرې یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې د زلمي توب ځلېښې نښانې څرګندې ښکاریدې -

دو ښې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولی - الله دې احمد
و بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وهٔ، خو د انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کیږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلا ب
هم و بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے رو ښې! اے د ځوانئ په مینه مستو رو ښې - اے د
غفلت په خوب اودهٔ رو ښې د خدای خاطر اوکړئ چې لږ ساړهٔ څورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان و یشتل د انسان وجل کهٔ هر څو
اسان دي خو انجام یې ډیر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - . داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدای
در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخاسته شي -

عالمه یوتوسل زادینئ

دنیا فاني ده مسلمانهٔ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترُبور

د زړۀ پرهرونه کۀ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړۀ زخمونه کۀ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رڼو رڼو ژړلي وُو - خو دا زما د زړۀ زخمونه چې زۀ يې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولې دي دا زخمونه او دا پرهرونه نۀ په ژړا رغېدے شي او نۀ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نۀ وي راپېدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نۀ وي رانژدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نۀ شي راپېدا کېدے - سکون نۀ شي راپېدا کېدے - اطمينان نۀ شي راپېدا کېدے او زما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنګې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړۀ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتے شو - انسان څولاړو حيوان شو بلکه په

ځيني موقعو کښې څو انسان د حيوانيت درجې ته هم راپرېوتو

اے لويه خدايا دا به ترڅو مه پورې يو انسان د بل انسان وينې څښي - ترڅو مې پورې به انسان د انسان په وينو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړه راکاږي ؟

اے لويه خدايا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحيح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګينه دنيا کښې سکون او اطمينان راپيدا شي - چې دا ښکلې دنيا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنيا ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمينان وي - چې هرڅوا ته پکښې مينه او محبت وي - داسې دنيا چې يو انسان پکښې بل انسان خپلې سينې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري-

چې يو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د يو نيکه اولاد هم چرې د يو بل دشمن کيدے شي - په وينه شريک هم د يو بل وينه تويولو ته تيار يدے شي - خپله وينه هم څوک تويوي - د خپل رور په مرګ هم څوک چاړه راکاږي - د خپل تربور سينه هم څوک په ګولو غارغار کوي

نه ... هيڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې يو رور دې راپاسي او بل رور له دې په وجه په مرګ زور کړي چې معاشره

هغه له د ترېور نوم ورکړے دے - يو زور دې د بل زور په سينه کښې شين کولی ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه زور د ترېور په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې ترېورته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ترېور مونږ خپل ميراث خور ګڼو - ترېور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون هرڅۀ زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هرڅۀ برداشت کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے - دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد نۀ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نۀ وے نو مونږ به ترېور ته د دشمن په سترګه نۀ کتل - ترېور به مونږ خپل زور خپل خوږ خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر ماشومان ئې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتيږي - ځکه خو ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نۀ ده - د کلونو خبره هم نۀ ده - د دوؤ مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښکر نمر په زيړيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځځ د تاترې د غرنه د پناه کولو دپاره په تُندی
تُندی ځځ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه ځېلو
ځېلو چالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېبے په لاس راووتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کېښنو تمر پر پوهٔ ته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان دېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کېښناستو ، اودس چادر اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د ځېل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې دېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... " خدایا ایمان مې نصیب
کړې " لاسونه ئې په مخ را بنکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماښوم زوے
سبقوړ داسې دېر په زړهٔ را اوورېدو - لکه چې دېره موده شوې
وي چې ځېل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُ ورېدو نو ناګهانه د پوددل خان د تماچې د نلي نه سرې ګولۍ
که ... ې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې -
ګولۍ یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چف ... رله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلې ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بېړې بُور وایو - تربور چې مونږ ئې دښمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور دښمن نه دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پُردل خان راپاسېده و او خپل د تره زوے ئې شپږ ځله اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو کله ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هر چا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور و - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې ډېر یادېده و - ځکه خو ئې داسې چې صبرې کوله - خو ماشوم سپفور نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېرما سخت چې د ملوک خان مړے کور ته راوړلے شو نو ماشوم سپفور د پلار لاره ئې

ته په کټو کټو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې ځې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول ننداره لیدله ځکه خو ځې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ځې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپیڅلو ژوندیوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشومو شونډو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسو پلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپنګوړ ماما داسې لېونے سپېلنے نهٔ ګرځېده، نن به سپنګوړ ماما داسې څیرې ګرېوان نهٔ ګرځېده.... مال شته خو د سپنګوړ ماما جامې شلېدلے دي - دولت شته خو سپنګوړ ماما لېونے سپېلنے ګرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت ګورے د هر مرض دارو نهٔ دے، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مینو رونړو راشئ دَ سپنګوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپنګوړ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او ګورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي..... زهٔ تاسو څرنګ پوهٔ کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووایم رونړو، چې راشئ، اے په دنیا مینو دولت ته سجدې لګول پرېږدئ.... دولت ته جنګکړې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره چل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - چل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر ونه مړ څخړي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي ووٌ، نن به ئې دَ سپفور ماما د دردمنلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... ځو موږ لوئے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تور او تیږو ته تلے وے، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه او نیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډیر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوزماځیګر سپفور خان دَ پټي نه سترے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیر زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راوا خسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفور خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفور ماشوم زوئے شکور راغلو

..... ر بابا را چڅ دې هوڼ ... د تماچه ده ... دا

چڼه کے ځن؟» ..... په دې به ډزې کوو ښه» ...... «لا که چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه پچې چې ته لوئے شې نو بيا به پرې
ډزې کوې ښه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئے شې نو بيا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مډ کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کيږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دلم»

او سپفور خان تماچه راواخسته، د هغه دا خيال وه چې تشه
ده او د زوئے د ويرولو دپاره ئې هغه ته اونيوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پړنجې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وی بابا بيا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرگ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په
وينو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سينې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترگو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترگو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بيا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډز اونه کړې
بابا» ..... او يوه سلگۍ ئې اووهله .... او دغه سلگۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې يخ پخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سر ويښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنگ په سينې پورې

نیولے وهٔ ..... خو، حیران وهٔ چې دا څهٔ وو او څهٔ اوشو -

دا سې معلومېده چې لکه سپفور ځکه ماشوم زوئے په سینې پورې

نیولے دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -

سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور

ماشوم زړهٔ بیا په ټپ ټپو شي، .... سپفور غوښتل چې زما

سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې

خوګې سترګې بیا او غړیږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت

بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټپ ټپو سر شو..... نه

د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او

خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل

کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل

کړو، ..... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو

سره شوه..... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې

څښلې وي، د خپل خوږ زوئے وینې، د خپل نیاز بین زوئے وینې

.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو

سپېره کړیکه ئې اووهله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه

اووتو..... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو

نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ

ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئے مخ اوکتو، سپفور ماما

چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...

په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زورېدلې سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے.... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا کېږي،.... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څه له زورېدلے سر او تیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے کړې - ترکومې پورې به کړې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوئ په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل نیازبین زوئ په غرېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه ته لیونے شوے؟ څکه ته داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو اودلېږونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوڅ کوڅ په نخره ګرځي - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ځواني دې ټوپکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د کلي کېدو نه اګاهو اوړټولي - نو اے د وسلو خاوندانو د خدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د پې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په ښودتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانۍ شته، او د دې غم - مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جاېداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته پته کړې ده چې -

د خدائے په لوئ کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما د جانان مینه

اَحمد

(اسوېلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خسټووے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وُه ......

کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پاهې اېښودلے وے - مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خپل زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......

ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټې اخستې
وُو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیس مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیس وي ..... خو نن ستا د ملا تیس مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ ځوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمده!
ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه
غږېد ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... تهٔ انسان
ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدې ..... راځه بوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رنبکې مړ تو یوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا

مهٔ کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم

شهید دے د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان

ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

روښه ! دا احمد زموږ د کلي - زموږ د چم کاونډ یو نرے

نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نرې نرو چکې انسان له

قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه

حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوی حالات به

پرېږدو - ذاړهٔ واقعات او ذاړهٔ حالات به نهٔ راياده وو..... خو د

نن نه دنخلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي

په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدګروسره سکول ته

روان شو .... تېره له ورځ یې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپخین

پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د

کلي په لور راروان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے

کړے وهٔ ..... په خیال تو ننګ کښې کور ته روان وهٔ ..... په خپل فکر

کښې د کور په لوري روان وهٔ ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب

په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کړل او څهٔ ویل

.... خو چې د مېچني پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او

کور نه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو مخې نه یو ټرک ټکه راجل په

صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبر نه و خبر نه و ..... نو دغه خونړي تورک لکه دیو مست
هاتي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړي کړې وه .... یو درز
او شو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړیکه یوه زړه
بوګنوونکې غونډې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د ځواوو شاموجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
نغړېده .... په وینو کښې لت پت خپل خدای ته رسېدلی و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي تورک پایو چخړې کړې
وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا زړه بوګنوونکې ننداره
اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دې ښکارېده چې لکه مسکې وه
تا به نه وې چې آفتاب مړ دې .... تا به نه وې چې آفتاب
یو بې پرواه دراپور د خپل تورک د پایو د لاندې چخړې کړې
دې ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تورک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تانه د ټول
عمر دپاره جدا شو .... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور ...... ؟ د مور په زړه تیاره راغله ..... مور بې هوښه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړې شو ... مور دغه سپېره

اواز اوڼه زغملے شو .... مور بې هوښه، د ځان د حاله بې خبره
کور پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوئے
دکټو د پاره په منډه را خلاص وه .... دوئي هغه نقشه د ته نشم
بيانولے - د انسان زړه د دغه نقشې د ليدو او اوريدو توان
نه لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهيد خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې وېناګانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړې په ژړا چرې نه دي
ژوندي شوي - د احمد د زړه د نيا ورانه شوه، د آفتاب د
سور د زړه د نيا ويجاړه شوه .... چا ويجاړه کړه؟ .... د ټټرک
ديو د داړو لږ غونډې بې احتياطي ..... د ټټرک د دې داړو
لږ غونډې غفلت يو کور وران کړو .... د يو پلار د ملا تيس ئې
مات کړو .... د يوې مور د زړه په سر کښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه د ټټرکونو او لارو د داړو نو وران کړل.... څومره
ګلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے رونهو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو
آزارونه اخلئ ....دا ولې ميانډې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تور سرې کونډې کوئ .... دا ولې د تور سرو خونې ورانوئ...
مه کوئ رونهو مه کوئ - اے د ټټرکونو او بسونو خاوندانو د
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مه الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نه دي.....

اې د هغې تبرک خاوندانو چې آفتاب دې د خپل تبرک د لاندې ځړې
کړې وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوی په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بېنې
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زوال او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لویې ځوښې بیابان ادیره کښې یوازې نه شو پرېښودې
..... نو ځکه ځو په نیمه شپه کښې را غلی دی او د شهید زوی په
قبر دا دی ځوړ وور پروت دی ..... نو اې د تبرک خاوندانو،
راشه لږ د احمد د زړه په برخه کښې اوګوره چې ستالږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلي شوي وو - خو اې د تبرک درا پوره په دې دلیل به ته د الله کښې د
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروایۍ تپوس کولی شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اې احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدای صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسو پلے) سحر شي، ماسپښین شي، ماښام شي ماسختن شي
دَ ژوند گړۍ کمیږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند گړۍ کمیږي. ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسیدلي دي او څوک بس ور رسیدونکي دي

د چا د ژوند ډیوه پخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کیدو په انتظار ده ..... دَ مړکیدو په انتظار ده .....

بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه به یې ګل کړي ..... او بیا .... ؟ د دې آبادۍ او ودانۍ د نیا نه به .....

د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې د نیا نه به ..... د دې ښکلي ښائسته او رنګینې د نیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته ورسي..

د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته ورسي .....دوه لاس او دوه پښې به د منونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا .... ؟

بیا به د غه تورہ لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فریاد اوریدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اوریدو شته

نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد سره را منډې کړي چې ..... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته. سر درله او منډم پښې درله او منډم " ..... لور نشته چې د وی سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د "خېر شه بابا - ولې بابا... څه دي؟" بنځه نشته ....
مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته .... یو ځان .... یو د لحد
توره تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرې دې .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دې .... عمل
به په مونږ د لحد سختي اسانه وي .... تورتیپ لحد به راله روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سړې سړوتکې جوړه وي .... سورتنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتکو به مونږ تېر قبر او
په دغه سورتنور کښې به مونږ ورېتېږو ..... ډېر سخت مقام
دې روښو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دې ..... راځئ رونړو
چې هغه سختي ځان ته آساني کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سړې سړوتکې
په سړو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اې مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسونه او د نفض کینې
او حسد په ځائې .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائې محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائې الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلې شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولې شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولې
شي .... هغه مینه چې د خدائې خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتهول معراجو ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مينې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام را پيدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څخرې په ځائې د انسانانو د ګکو د نيے د نيے او پياکي پياکي او ښکلي څخرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د ميته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څخرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د روښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د عقيدت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د چا مېن د اوښکو سيالي نشي کولے ... را ځئ رو نړو چې صحيح انسانان شو، چې انسانيت را باندې سر ګسکے شي ......را ځئ چې صحيح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخليق ويار اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم دګر روان يو ..... دا موږ د ګلکچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه لار روان يو ..... موږ په نامه انسانان د انسانيت نه څومره لرې شوي يو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره انوا شوي يو.... سمه لار موږ پريښې ده .... په کندو کپرو سريو .... نيغه لاره موږ پريښې ده په کږو وږو روان يو..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېکړې خورو.... ترکومه به موږ د حقيقت نه سترګي پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته يو قدم ورنژدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنژدې کوي .... دا منزل به آخر يوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر يوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هیڅ
هم نشته .... څه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ټکره په کچه کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ډوره ډېر ډور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایېدادونه
به شاته پاتې شي ... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي .... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوگے لوگے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان دَ قبر دَ لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانږدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت هلاس راکاږه .... دونو او وېرېږئ دیتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترگو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کورے لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمگړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مهٔ
او باسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے ... مرگ؟ .... د هر ژوندي پسه

قسمت کښې لیکلې دے .... نو د داسې حقیقت نه سترګې پټول کنې هوښیارتیا ده؟ .... د داسې حقیقت نه بې پرواه کېدل کنې عقلمندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وېلے - دې ته عقلمندي نشي وېلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې غفلت او دې ناپوهئ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه کهٔ ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې دَ ژوند په خوند پوے شي - آمین

سکر شي - ما سپځین شي ماځیګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library